

TRETÍ DIEĽ OD AUTORKY
ŠKANDINÁVSKYCH BESTSELLEROV
ANNABELLE A FRANCESCA

LINA
BENGTSDOTTER

Beatrice

Niektoré mosty
je lepšie spáliť...

LINA

BENGTSDOTTER

Beatrice

Niektoré mosty
je lepšie spálit'...

LINA BENGTSDOTTER
Beatrice

Vydala Grada Slovakia, s.r.o., pod značkou Cosmopolis
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 49. publikáciu

Zo švédskeho originálu *Beatrice* vydaného vydavateľstvom Forum v roku 2020
preložila do slovenčiny Anna Chelemendiková.
Jazyková redakcia Alexandra Janogová
Návrh a spracovanie obálky Martina Charvátová
Grafická úprava a sazba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedná redaktorka Alexandra Janogová

Vydanie 1., 2020
Počet strán 288
Tlač CPI Moravia Books s.r.o.

Copyright © Lina Bengtsson, 2020
Cover Illustration © Shutterstock.com/Galya Andrushko, Aleshyn Andrei
Published by agreement with Salomonsson Agency.

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2020
Translation © Anna Chelemendiková

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukovaná a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-108-0 (ePub)
ISBN 978-80-8090-107-3 (pdf)
ISBN 978-80-8090-106-6 (print)

Pre Ennu a Elmiru. Vydržte.

Sedeli v kruhu na podlahe, všetky v nočných košeliach, papučiach a slamených klobúkoch. Ako prvé mi napadlo, že je to skupinka bláznivých dievčisk, ktoré žijú na hrane, nešťastné duše, ktoré nenašli pokoj po pokusoch o liečbu pomocou otočných stoličiek, padacích mostov a lobotómie.

„Je tam niekto?“ ozval sa hlas. „Vystúp z tmy, cudzinec.“

„To som ja.“

„Poď ďalej, Sara,“ vyzvala ma Lo. „Práve sme si chceli vypočuť rozprávku.“

Vošla som do izby. V strede kruhu, do ktorého boli dievčatá usadené, stáli fľaše, v ktorých horeli sviece. Plamienky vrhali tieň na ich bledé tváre pod strieškami klobúkov.

„Čo ak nás tu niekto nájde?“ spýtala som sa.

„Nikto nás tu nenájde,“ odbila ma Lo a urobila mi miesto vedľa seba. Zobrala si fľašu, ktorú jej podávala Nicki.

Pokoj duše – tak zvykol otec volať silný alkohol –, fľaštička pre pokoj duše. *A veru mal pravdu*, pomyslela som si, keď mi páľivá tekutina stekala dolu hrdlom a tlak v hrudi povolil.

„Pokračuj, Nicki,“ vyzvala ju Lo.

Nicki sklonila hlavu a pokračovala. „Bolo raz jedno dievča...“ Pozrela sa hore a požiadala nás, aby sme zavreli oči.

Zatvorila som oči a priala si, aby som bola dievčaťom, ktoré verí na rozprávky a príbehy so šťastným koncom. Chcela som, aby sme mali nejakú nádej, že vyjdeme z Domu bláznov zdravé a silné a budeme ďalej normálne existovať. Nič mimoriadne, len viesť také obyčajné životy.

1

Hladina hluku v bare stúpila. Charlie cítila, ako jej bzučí v hlave. Chcela už dávno odísť domov, no teraz tu mala spoločnosť – muža v obleku a bez obrúčky, ktorý sa usadil vedľa nej a dal jej nádej, že sa večer skončí tak, ako by si priała.

Po tom, čo sa chvíľu rozprávali, sa muž menom Jack opýtal, odkiaľ pochádza.

„Zo Štokholmu,“ odvetila Charlie.

„Skôr ma zaujíma, odkiaľ si pôvodom. Nemáš tak trochu prízvuk?“

„Už dlho nikto neokomentoval môj prízvuk,“ poznamenala Charlie. „Myslela som si, že ho už nemám.“

„Stále ho máš. Je to östgötčina?“

„Nie, je to zmes västgötčiny a värmländčiny. Vyrastala som na hranici týchto krajov.“

„V ktorom meste?“

„Taká malá dedinka. Nič ti to nepovie.“

„Možno áno.“

„Gullspång.“

Jack zvrátil čelo. „Mala si pravdu,“ priznal. „Nepoznám to. Prepáč.“

„Nemusíš sa ospravedlňovať.“

„Tak mi o tom mieste niečo povedz,“ zaujímal sa Jack, „porozprávaj mi o Gullspångu.“

Charlie sa práve chystala povedať, že sa o tom už nedá nič viac porozprávať, ale štyri pívá jej celkom rozviazali jazyk.

„Bývala som na malej farme v dedine, ďaleko od centra.“

Odmlčala sa a odpila si z pohára. „Bol tam čerešňový sad a stolárska dielňa a trblietavé jazero.“

Jack sa usmial a povedal, že to znie ako z rozprávky od Astrid Lindgrenovej.

„Smejkov,“ vyslovila Charlie.

„Čo?“

„Tak sa volal dom, v ktorom som bývala. Smejkov.“

„A bola si tam šťastná?“

„Áno,“ odvetila Charlie. „Bola som tam naozaj šťastná.“

Niekde čítala, že nikdy nie je neskoro vytvoriť si šťastné detstvo. Možno to bolo presne to, čo by ľudia mali robiť. Zveličovať to krásne a odstrihnúť to škaredé, klamať a prikrášľovať, až kým tomu sami neuveria.

Jack sa opýtal, či má súrodencov, a Charlie si spomenula na chlapčenskú izbu, ktorá nikdy nebola dokončená, na autička, ktoré Betty maľovala na steny, na posteľ, ktorá mala byť vyrobená na mieru.

„Áno,“ odvetila, „mám brata. Sme si veľmi blízki.“

Boli sme si, pomyslela si. Už si nie sme nič. Videla pred sebou Johanovu tvár, jeho obavy z podozrenia, že by mohli byť rodina.

Naozaj dúfam, že nie som tvoj brat.

A jej odpoveď: *Myslela som si, že si si prial mať rodinu.*

Johan. Spočiatku sa po jeho smrti nevedela zbaviť obrazov, ktoré sa jej neustále premietali v hlave... Jeho pohľad, keď vychádzala z jazera nahá, posteľ v moteli, čerešňové víno v Smejkove. A potom... Všetko to, čo sa nikdy nestalo.

„Mám sestru,“ ozval sa Jack, „ale takmer nie sme v kontakte. Nehrávali sme sa spolu ani ako deti, hoci je medzi nami len dvojnásobný vekový rozdiel. Možno preto, lebo nás nebavili rovnaké veci.“

„U mňa a môjho brata to bolo opačne. Radi sme robili rovnaké veci. Stávali sme si bunkre v lese za domom a hrávali sa pri jazere.“

„Mali ste pozemok s plážou?“

Charlie prikývla. Dalo by sa povedať, že áno. „Zvykli sme sa člnkovať na jazere v našom malom člne,“ pokračovala, „a okrem toho sme mali líšku. Mali sme líšku, ktorá bola krotká ako pes.“

„Dá sa to vôbec?“ čudoval sa Jack. „Skrotiť líšku?“

Charlie si spomenula na krviprelievanie na slepačej farme, na Bettyine slová o tom, že nie je možné zbaviť divoké zviera divokosti... *Môžu sa zdať akokoľvek krotké, ale skôr či neskôr prevážia ich zvieracie inštinkty. A potom, keď už bola katastrofa dokonaná... Čo som to hovorila? Nevrela som, že to všetko pôjde do psej matere? Pozri sa, ako to dopadlo.*

„Áno,“ pokračovala Charlie. „Naša líška bola krotká ako jahňa.“ Jack sa naklonil bližšie k nej. „Znie to ako idylka.“

„Bola to idylka. Ozajstný život snov. Dáš si ešte?“ Kývla k jeho prázdnemu poháru od piva.

„Zariadim to,“ povedal, vstal a pretlačil sa k baru. Charlie ho sledovala, keď odchádzal. Bol vysoký a dobre stavaný, ale tým ju nezaujal. Boli to jeho sebaisté pohyby, zvedavosť, keď sa na ňu pozeral, balansovanie medzi príležitosťou a odporom.

„Porozprávaj mi niečo o sebe,“ oslovila ho, keď sa vrátil s pivami. „Povedz mi viac o svojej práci.“ Stihla už zabudnúť, kde pracuje.

„Nie je veľmi čo rozprávať,“ začal Jack. „Ekonomika nie je veľmi záživná. Vlastne som chcel byť hercom. Lenže moji rodičia povedali, že to nie je riadna práca, takže... A potom... Myslím si, že by sa mi v tom nedarilo, ale...“

„Ale čo?“

„Niekedy si hovorím, že som to mohol aspoň vyskúšať. Teda, za pokus človek nič nedá, či? Teraz sa už nedozviem, či to mohlo byť niečo pre mňa.“

„Nikdy nie je neskoro, hm?“ vyhrýkla Charlie a hneď sa zháčila, že trepe nezmysly, že vlastne mal pravdu. Že už bolo neskoro.

„Tak, nazdravie,“ povedal Jack a zdvihol pohár. „Pripime si na to, že nikdy nie je neskoro.“

„Aj tak je to smutné,“ dodala Charlie, „keď rodičia obmedzujú svoje deti.“

„Robili to aj tí tvoji?“

„Nie, naozaj nie. Moja mama vždy hovorila, že môžem byť čímkoľvek, čím chcem. Teda okrem tanečnice.“

„A čím si sa stala?“ opýtal sa Jack.

„Tanečnicou,“ odvetila Charlie. „Stala som sa tanečnicou.“

Bolo štvrt na jednu. Čoskoro mali zatvárať.

„Čo budeme robiť?“ opýtala sa Charlie.

„Som... ženatý,“ dostal zo seba Jack. „Prepáč, ak...“

„Žiadny problém,“ skočila mu do reči Charlie a snažila sa skryť svoje sklamanie. Cítila sa ako blázon. Prečo nemal prsteň? Ak nechcel, aby ho balili ženy, ku ktorým si dobrovoľne prisadol, mal aspoň nosiť prsteň.

„Počkaj,“ zastavil ju Jack, keď vstala. „Teda... Chcem povedať, že môžeme...“

„Musím ísť domov,“ odsekla Charlie. „Zajtra idem do práce.“

„Tancovať?“

„Čo?“

„Zaujíma ma, či pôjdeš tancovať?“

„Áno.“

„Môžem ťa kúsok odprevadiť?“

„Zvládnem to aj sama.“

„Pôjdem chvíľku s tebou, ak chceš.“

Pokrčila plecami. Od jej bytu ich nedelilo viac ako päťsto metrov a mohol ju ten kúsok odprevadiť, ak to bolo preňho také dôležité.

Bol stred apríla. Vôňa štrku a suchého asfaltu prebúdza v Charlie pocit slobody, radosti a smútku zároveň. Prialo si, aby sa čas zastavil práve teraz, na jar, aby sa vyhla podrobným dovolenkovým plánom, o ktorých sa rozprávali kolegovia, a pocitom prázdnoty, ktoré sa objavili vždy, keď mala voľno.

„A sme tu,“ prehovorila, keď dorazili k bráne. „Tu bývam. Vďaka za pekný večer.“

„Ja ďakujem tebe,“ povedal Jack. „Bolo zaujímavé rozprávať sa s tebou. Si... iná.“

Dúfam, že ty taký nie si, pomyslela si Charlie, keď videla, že sa okúňa.

„Rád skočím na chvíľku s tebou hore...“, pokračoval. „Ja... nie som z tých, čo to bežne takto robia, ale...“

Viem, pomyslela si Charlie, keď kráčali hore schodmi. Nikto sa nepovažuje za ten typ, a napriek tomu vás je tak čertovsky veľa.

Netrafila do kľúčovej dierky a urobila do dverí malý zárez. Čoskoro to bude ako v jej predošlom byte, kde to vyzeralo, akoby sa tam niekto pokúšal vlámať.

„Aké pekné,“ ozval sa Jack, keď vstúpili do predsieni. Pozrel sa hore na strop, akoby sa snažil posúdiť, aký je vysoký.

Charlie si kúpila byt v Östermalme za časť svojho dedičstva po otcovi. Spočiatku nechcela žiadne peniaze po Rikardovi Mildovi, ale tvrdohlavý právnik jej poradil, aby prehltna pýchu, inak by všetko dostali jeho ďalšie deti a vdova. A potom si Charlie spomenula na obrovský dom jej nevlastnej sestry v Djursholme a rozhodla sa prijať to, na čo mala nárok. Anders ju presvedčil, aby investovala do nového bývania. Charlie spočiatku protestovala. Na jej vtedajšom bývaní nebolo nič zlé. Anders jej vtedy vysvetlil, že to nemyslel v zlom, ale že by možno mala premýšľať trochu dopredu, aj keď ju to momentálne netrápilo, ale že by sa jej zišiel väčší byt, keby si jedného dňa chcela založiť rodinu.

To neplánujem, odpovedala vtedy Charlie.

Potom však začala chodiť po obhliadkach s Andersom, ktorý si po rozvode hľadal bývanie. Na tomto podkrovnom byte bolo niečo, čo ju chytilo za srdce. Možno to bol krb a trámy na strope alebo veľký balkón, kde cítila šteklenie v bruchu, keď sa z neho pozerala dolu. Práve tam začula jedného z ďalších špekulantov,

ako zašepkal svojmu spoločníkovi, že bývalý majiteľ sa v tomto byte obesil. Po obhliadke Anders vyhlásil, že to bol určite len trik, ako prinútiť ostatných kupujúcich, aby stratili záujem. Ľudia sa uchyľovali k tým najúbohejším švindľom, len aby počas dražby znížili cenu.

Na Charlie to malo opačný účinok. Neverila na povery, ale niečo v klebete o obesení spôsobilo, že si tento byt ešte viac obľúbila. Spomenula si na to, čo Betty zvykla hovoriť o Smejkove – o tom, ako ho po samovražde predchádzajúceho majiteľa kúpila lacnejšie. *Pre jedného smrť, pre druhého nový začiatok...*

O týždeň neskôr vyhrala dražbu a byt na ulici Grev Turegatan bol jej.

„Aká krásna maľba!“ zvolal Jack a ukázal na veľký obraz pri dverách do špajze. „Kto to namaľoval?“

„Susanne,“ povedala Charlie, „Susanne Sanderová. Je to moja kamarátka. Nie je... slávna.“

„Ale mala by byť,“ podotkol Jack. Prikročil bližšie k maľbe. „Milujem detaily.“

Charlie prikývla a spomenula si na to, ako ju potešilo, keď od Susanne dostala ten obraz. Páčilo sa jej na ňom všetko – zvírená čierna voda, kvitnúci čerešňový sad, aj ten starý červený drevený dom, žena v šatách a dreváky na verandových schodoch, dievča v jej náručí, matka s dcérou. Ona a Betty.

„Je fakt talentovaná,“ pokračoval Jack. „Páčia sa mi tie kontrasty. Tma a svetlo, hĺbka a vodná hladina. Dve ročné obdobia.“ Ukázal prstom na pravý roh maľby, kde boli tlmenejšie farby. „Sú viac oblečení,“ povedal a ukázal na dva chrby, ktoré patrili dospelému mužovi a malému chlapcovi. Mattias a Johan.

Charlie si pomyslela, že Jack si nevšimol to najsmutnejšie na obraze – malé deti naľavo od domu, malé dievčatko a väčšieho chlapca vedľa seba, oboch so zavretými očami. Ani ona sama si ich najprv nevšimla, pretože ich šaty mali rovnakú farbu ako

kvety a tráva okolo nich, a človek sa musel pozerat' veľmi zblízka, aby rozoznal ich telá a tváre.

„Dáš si pivo?“ opýtala sa Charlie a otočila sa k Jackovi.

Jack prikývol.

„Nevedel som, že tanec... tak dobre vynáša,“ povedal, keď vstúpili do priestrannej, novo zrekonštruovanej kuchyne.

Charlie neodpovedala. Len sa zastavila, otočila sa, jediným pohybom si stiahla tričko a pobožkala ho.

„Ako to so mnou chceš robiť?“ šepkala, keď ho ťahala do obývačky. Zapotácali sa a skončili na hrubom koberci.

„Páči sa ti to?“ vyjachtal, keď zo seba nemotorne strhali všetky šaty a začal jej bozkávať vnútorné strany stehien.

Šteklilo ju to, ale Charlie napriek tomu šepkala, že áno, a priala si, aby už rýchlo prešiel k veci. Zaborila mu prsty do vlasov a sklízla nimi dole, aby urýchlila proces.

„Si taká nedočkáva,“ zamumlal. „Ozaj sa už nevieš dočkať.“

2

Keď boli hotoví, Charlie sa vyslobodila z Jackovho zovretia. Rovnako silno ako pred polhodinou túžila po jeho blízkosti, si teraz priala, aby zmizol. *Lenže Jack nie je ten empatický typ chlapa*, pomyslela si, keď okolo nej znovu ovinul ruku.

„Nebývaš tu veľmi dlho, však?“ prihovoril sa jej.

„Nie, prečo?“

„Len mi napadlo, že nemáš záclony a ďalšie maličkosti.“

„Nemám rada záclony a maličkosti,“ odbila ho a pomyslela na to, čo zvykla hovoriť Betty... *Necestujem s ťažkou batožinou. Vystačím si zbalená nalahko.*

Nakoniec však bola Bettyina batožina aj tak príliš ťažká a ťahala ju ku dnu.

„Mohol by si už... ísť domov?“ trochu drzo sa spýtala Charlie a nadvihla mu ruku zo svojej hrude.

„Žartuješ?“ Jack sa posadil.

„Nie. Zajtra pracujem a ty si, nuž... Si ženatý, však?“

„Moja žena je odcestovaná. Neponáhľam sa. Ale iste. Pôjdem, ak chceš.“

„To je v poriadku,“ zarazila sa Charlie. „Môžeš pokojne prejsť na pohovke.“

„To ako vážne?“

Charlie si pomyslela, že presne pre toto má problém vodiť si mužov domov – jednoducho nemá kontrolu nad tým, kedy odídu.

„Radšej spím sama,“ vysvetľovala. „Nie je to nič osobné.“

„Mne to príde veľmi osobné.“

Jack vstal a začal zbierať svoje oblečenie rýchlymi, agresívnymi pohybmi.

„Chceš vedieť, čo si myslím?“ spýtal sa, keď bol oblečený.

Charlie si pomyslela, že si to pravdepodobne bude musieť vypočúť, bez ohľadu na to, či to chce alebo nie.

„Vôbec si nemyslím, že tvoj život bol taký fantastický. Ty si... mám pocit, že si nejakým spôsobom zranená.“

„Nie je to tak trochu prehnaná analýza len preto, že rada spávam sama?“ Posadila sa.

„Nie je to len o tom. Je tu ešte niečo iné. Niečo mi tu jednoducho nesedí. Je to len taký môj pocit.“

Charlie si opäť ľahla a zavrela oči. Typické, opäť si domov priviedla urážlivého amatérskeho psychológa. Sama sa vôbec nezamýšľala nad tým, že sa nezvládala deliť o lôžko s niekým iným. Počas krátkych období, keď s niekým chodila, sa vyhýbala prespávaniu tak často, ako mohla, pretože ju unavovalo byť celú noc hore.

Charlie myslela na večierky v Smejkovke, ako Betty zvykla niekde zaspáť a bolo nemožné ju zobudiť, na ten pocit ako sa prebúdza vo svojej dievčenskej izbe a cítila nad sebou alkoholom nasiaknutý dych. *Spíš? Spíš, zlatičko?*

„Mýliš sa!“ zakričala Charlie za Jackom, keď kráča do predsiene. „Nie som o nič viac zranená, než ktokoľvek iný.“

„Neverím ti,“ odsekol, a skôr, než za sebou zabuchol dvere, dodal: „A neverím ti ani to, že si tanečnica.“

Sara

„Nechápem, prečo musím ísť na toto miesto,“ povedala som a otočila som sa k Rite. Sedela príliš blízko volantú a vytáčala motor zakaždým, keď preradovala.

„Desí ma,“ odvetila Rita, „že tomu nerozumieš. Nespomínaš si azda, ako si na tom bola minulý rok?“

Neodpovedala som.

„Ako divoška,“ pokračovala Rita, „ako duševne chorá. Veru, neuškŕňaj sa. Takmer som nemohla pracovať pre všetky tie diskusie a vysvetľovačky ohľadne teba. Mám tiež život, rodinu, o ktorú sa musím postarať. Rozumieš, čo tým myslím?“

Prikývla som, hoci som tomu nerozumela, pretože jediný, koho Rita mala, bol podivný frajer, a vyzeralo to, že sa s ním nikdy nedokázala stretnúť. My dve sme boli najbližšie príbuzné a bolo hrozné, že po tom všetkom, čo sa stalo, dokázala hovoriť také príšerné veci o mne, vlastnej neteri. Ktorá z nás bola skutočne duševne chorá?

„Všetko nie je iba moja vina,“ bránila som sa.

„Prestaň sa vyhovárať,“ zrušila ma Rita. „Sama si sa dostala do tejto situácie, či nie?“ pokračovala, keď som prevrátila oči.

Podľa mňa bolo v tejto situácii veľa vecí, za ktoré som nemohla. Nebola to moja vina, že otec zomrel, že mama neprišla domov a že mi Rita neponúkla, aby som zostala u nej.

„Otvor priehradku na rukavice,“ kázala mi Rita. Otvorila som priehradku na rukavice. „Vyber cigarety.“

Pohrabala som sa v komiksoch a návodoch na použitie, no nijaké cigarety som nenašla.

„Doriti,“ zakliala Rita. „Ten magor mi znovu zobral cigy. Pre takéto veci sa s ním nedá žiť. Nerozumie rozdielu medzi tým, čo je moje a čo je tvoje.“

„Áno,“ pritakala som.

Zastavili sme sa na odpočívadle. „Nie je ti zima?“ nadhodila Rita a kývla na tričko, ktoré mi siahalo do polovice brucha. Pokúsila sa ma presvedčiť, aby som si obliekla niečo iné, čokoľvek, v čom by som nevyzerala ako ľahká slečna, ale tam, kde sme išli, ma mali brať takú, aká som.

„Nejdeš na letnú dovolenku,“ pokračovala Rita.

Povedala som, že viem. Potom som si spomenula na všetky tie otcove dovolenkové plány. Zvykol rozprávať o tom, ako ma vezme na biele pláže s palmami, kokosovými orechmi a krištáľovo priehľadnou vodou. Už dávno som prestala veriť, že sa niekam dostaneme, ale aj tak som ho rada počúvala. Rozprával tak presvedčivo, že som takmer cítila, že som tam. *Ty a ja pod palmou. Ja pijem studené pivo a ty... niečo iné. Biely piesok a tyrkysová voda a žiadni ľudia, kam len oko dovidí.*

„Predám dom,“ povedala Rita a zahasila cigaretu. „Áno, nemám dôvod si ho nechávať. Určite existuje nejaký Nemeц alebo Nór, ktorý ho kúpi za predraženú cenu. No najprv ho musím vypratať a to zaberie nejaký čas vzhľadom na to, čo tam navláčil.“ V duchu som videla ako Rita a jej priatelia vypratávajú dom. Ako sa smejú na starých vianočných závesoch, ktoré celé roky viseli na kuchynských oknách, ako sú znechutení zo zápachu moču na záchode a ako prevracajú oči nad všetkým tým haraburdím, ktoré otec odmietal vyhodiť. *Ako, dopekla, mohol takto žiť?* Tieto myšlienky ma rozzúrili.

„Na konci bol takmer ako jeden z tých chronických zberateľov,“ dodala Rita.

„Len nerád vyhadzoval veci,“ podotkla som a spomenula si na nádoby s liekmi, rozbitými zapaľovačmi a starými mincami.

„Presne,“ pritakala Rita, „a teraz sa o to všetko musím postarať.“

„Mrzí ma, že ti narobil toľko starostí tým, že zomrel.“

„Nemyslela som to tak,“ odvetila Rita.

Povedala som, že sa len chcem vrátiť domov, že sa chcem o seba postarať sama. Lenže to nesmiem, trvala na svojom Rita. Nemôžem ďalej žiť ako Pippi Dlhá pančucha. Nieкто sa o mňa musí postarať.

Prečo?

Z dvoch dôvodov. Po prvé: bola som deštruktívna. Po druhé: nemala som truhlicu plnú zlatých dukátov.

3

Charlie sa prebudila skôr, ako zazvonil budík. Ležala nahá na gauči, prikrytá iba tenkou dekou. Mala sucho v krku a ťažko sa jej dýchalo. Vstala, obliekla si tričko, ktoré ležalo na podlahe, a presunula sa do kuchyne.

Na poličke nad digestorom ležal alkoholový tester. Fúkla a pocítila úľavu, keď nabehol výsledok 0,0. Pred niekoľkými mesiacmi ju kontrolovali po tom, ako strávila večer vonku, a mala šťastie. Nechcela už riskovať.

Vytiahla balenie Sertralinu a zapila štyri tablety veľkým dúškom vody. Pred rokom a pol zdvojnásobila dávku zo sto na dvesto miligramov a vzdialenosť od sveta tam vonku sa zväčšila. Teraz mala maximálnu dávku, ako povedala lekárka, ktorá jej ich predpísala. Ak to nepomôže, tak...

Neopýtala sa... *Tak čo?* Vedela, aké metódy sa používali, keď nič iné nepomohlo.

Vedľajšie účinky sa po zvýšení dávky zhoršili. Potila sa, mala problémy so spánkom a zdalo sa jej, že je zábudlivejšia, ale to všetko by dokázala vydržať, ak by sa zbavila tej najhoršej úzkosti.

V chladničke mala jogurtové mlieko. Prinútila sa ho vypiť, aby potlačila nevoľnosť. Až keď pocítila zvláštnu pachuť, pozrela sa na dátum spotreby a uvedomila si, že už bol takmer týždeň po záruke.

O štvrtňhodinu neskôr stála vo výťahu, ktorý smeroval do garáže, a premýšľala o tom, o čo bol napriek všetkému život ľahší, keď mal človek peniaze. Nemusela hľadať parkovacie miesto na preplnených uliciach, ani odškrabávať v zime námrazu z okien. Spokojnosť s tým, že má človek viac, ako potrebuje, spočívala v detailoch.